

KERI LAKE

ANATEMA

PRIMUL VOLUM AL SERIEI PĂDUREA DEVORATOARE

Traducere din limba engleză de
MONICA CONSTANTINESCU

**LEDA
EDGE**

CAPITOLUL 1

MAEVYTH

În prezent...

Parobia Foxglove

PĂDUREA NU MAI MÂNCASE DE CEVA VREME.

Am privit dincolo de arcada macabră, spre adâncul Pădurii Dangătul Vrăjitoarei, acea întindere blestemată unde păcătoșii se duceau să moară. Își primise denumirea cu secole în urmă, fiind locul în care odinioară erau sacrificate vrăjitoarele. Istoria ei sumbră era păstrată ca o formă de prigonire pentru eretici și pentru cei pervertiți moral. Sătenii o numeau „Pădurea Devoratoare”, căci uneori găseau la margine rămășițe din cei alungați – corpuri lipsite de piele și de carne. Unele fuseseră răvășite în așa hal, încât numai cătușele de metal confirmau că se numărau printre cei surghiuniți.

Oase ascuțite și bețe noduroase, acoperite de chiciură, se răsuceau unele în jurul altora, formând intrarea sinistă în pădure. De o parte și de alta, stejarii cioturoși și îmbătrâniți de vreme, acoperiți de împletituri de ghimpi ascuțiți, formau un perete impenetrabil care se întindea pe sute de metri de fiecare parte. Cerul înnorat și mohorât oferea prea puțină lumină ca să văd printre trunchiurile strâmbe care mă făceau să mă gândesc la cadavre contorsionate de durere ce-și întindeau brațele spre cer.

Înfometată și sălbatică, pădurea își aștepta următoarea masă, care urma să sosească exact la miezul zilei.

Mi-am privit ghetele ponosite, ale căror vârfuri nu atingeau încă pietrele aflate chiar sub arcadă, granița care, odată traversată, trezea monstrul aflat de cealaltă parte. Nu mai stătusem niciodată așa de aproape de pragul ăsta sinistru. Fusesem dintotdeauna curioasă să știu ce era acolo, dar nu îndrăznisem să calc în labirintul încețoșat al copacilor. Nimeni nu îndrăznește, decât dacă era forțat, căci Pădurea Devoratoare nu înapoia niciodată ceea ce-i era dat.

O pală înghețată de vânt mi-a unduit poalele rochiei negre și m-am încordat la atingerea ca un gădilat pe gambe. Pelerina de pe umeri nu reușea să mă apere de frigul năprasnic care-mi îngheța oasele. Dar nu tremuram de frig sau din cauza vântului, ci din cauza zvonurilor despre ceea ce viețuia în pădure.

Unii săteni povesteau în șoaptă despre furivor – un demon cu apetit vorace pentru carnea de om. Îl considerau o pedeapsă din partea băștinașilor care fuseseră goniți de pe aceste pământuri spre nord. Alții spuneau povești despre răutăciori, mici zâne din pădure ce adăposteau sufletele vrăjitoarelor batjocorite și care-i ademeneau pe cei pierduți, imitând voci familiare, apoi îi răpeau. Cei mai mulți locuitori din parohia Foxglove, incluzându-l pe guvernator, credeau că în pădure trăia îngerul judecății, care îi pedepsea pe cei care-l respinseseră pe iubitul lor Zeu Roșu.

Orice o fi fost, mânca fără să facă deosebire, căci în mod cert nu toți cei prigoniți erau răi – se știa că pădurea răpise câte-un copil mic o dată sau de două ori. Chiar și un bebeluș.

Aveam doar câteva zile când fusesem găsită, abandonată în fața acelei arcade blestemată, într-un coșuleț din răchită, cu un trandafir negru pe piept. Nimeni nu știa cine mă lăsase acolo, dar toți sătenii speculaseră că, oricine o fi fost, sperase că pădurea avea să mă mănânce.

Din fericire, cineva mă găsisese înainte să se întâmple asta și mă lăsase pe pragul familiei Bronwick. Probabil că altfel aș fi sfârșit ca atâția alții care deveniseră victimele apetitului nestăpânit al pădurii.

Atâtea suflete! Cu sutele, poate. Bărbatul pe care-l numisem bunicul meu, Godfrey Bronwick, era probabil unul dintre aceste suflete. Se spunea că trecuse de arcadă după ce băuse prea mult vin de fructe morum și că fusese înghițit de adâncurile încețoșate ale pădurii.

Din păcate, nimeni nu îndrăznise să-l caute. Nici măcar tata.

Tata.

O scrisoare oficială, pe care o țineam cu vârfurile degetelor, flutura, încercând să scape. O caligrafie ornamentată decora pergamentul gros. Scrisoarea cu pricina sosise în dimineața aceea, într-un plic sigilat cu ceară roșie, purtând pecetea regelui. Un mod elegant de-a confirma faptul că tatăl meu adoptiv fusese omorât în timp ce-i servea pe fanaticii Bărbați Sacri, ramura religioasă a armatelor vonkovyene, care conduceau cu brutalitate cea mai mare parte din continent. O mică facțiune de dezertori stăpânea Lyveria, în nordul continentului, iar tata se aventurase în acele părți ca misionar, pentru a-i converti pe lyverieni spre gloria măreței noastre țări.

Trecuseră două luni de când dispăruse, așa că se presupunea că fusese omorât de dezertori. Eu și sora mea, Aleysia, rămăseserăm în grija bunicii noastre vitrege, Agatha, o femeie intolerantă, care probabil ne-ar fi azvârlit ea însăși în pădure dacă bunicul nu ar fi stipulat altceva în testamentul lui.

— Acum ce mă fac? am murmurat.

M-am uitat spre pădurea întunecată și nesfârșită, cu privirea împăienjenită de lacrimi, încercând să-mi imaginez cum ar putea să arate viitorul.

Soarta fetelor nemăritate, fără un tată care să le protejeze, era clară. Fie erau forțate să se mărite de urgență, fie erau trimise să

servească biserica, fiind una dintre Voalurile Roșii – preotese obligate să slăvească până la moarte. Chiar dacă mi-aș fi dorit să mă căsătoresc, și cu siguranță nu-mi doream asta, întreaga parohie mă privea ca pe o proscrisă, așa că șansele mele de-a găsi un pețitor respectabil erau mici.

Ceea ce însemna că îmi rămânea cealaltă opțiune, și mai degrabă aș fi fugit în pădure decât să sufăr ororile despre care auzi-sem că se abăteau asupra Voalurilor Roșii. Cea mai mică dintre astea era că li se tăia limba pentru un jurământ al tăcerii. Din câte înțelesesem, fetele care erau considerate a fi impure în mod deosebit sufereau cea mai groznică indoctrinare; erau bătute adesea pentru a se supune și suportau perioade lungi de izolare.

Chiar și acum, mă înțepea inima la ideea de-a fi despărțită de sora mea, singura persoană care-mi arătase vreodată dragoste necondiționată. Ea era singura persoană dispusă să privească dincolo de povestea bebelușului blestemat părăsit lângă Pădurea Devoratoare, în ciuda a ceea ce însemna pentru reputația ei. Ca moștenitoare de sânge a bunicului Bronwick, ea avea șanse mai mari să se căsătorească, deși nu cu cineva ales de ea. Ceea ce însemna că, dacă *eram* într-adevăr forțată să servesc în templu, aș fi văzut-o doar ocazional la câte o Prigionire, unde era obligată să fie prezentă toată preoția.

Agatha mă amenințase de nenumărate ori că mă trimite la mănăstire „ca să mă aleg cu un pic de smerenie”, practic pecetluindu-mi soarta.

Niciuna dintre variante nu era atrăgătoare, dar, din cele două rele cu care mă confruntam, măcar măritișul mi-ar fi oferit o viață în afara templului claustrofob unde erau obligate să trăiască preotesele. Mai grav, ca Voal Roșu, aș fi fost la mila lui Sacton Crain, suveranul bisericii, care fără îndoială s-ar fi căznit să-mi facă viața un chin. Acesta era cunoscut nu doar pentru așteptările prea înalte și pentru misoginismul voalat, ci și pentru pedepsele neobișnuite, care includeau bătaia la fundul gol pe genunchii lui.

Am mototolit scrisoarea în pumnul încleștat, imaginându-mi așa ceva.

Refuzam să fiu la mâna lui.

Sau a oricărui alt bărbat.

Deși abia dacă îl cunoscusem pe tatăl meu adoptiv și nu-l iubisem prea mult din pricina absenței sale constante, simpla sa existență mă fêrise de Agatha, dar însemnase și că nu fusesem nevoită să iau în calcul o viață de Voal Roșu.

Moartea lui era o adevărată tragedie și, pentru prima dată în viața mea, îmi era teamă de ceea ce mă aștepta.

Ce încurcătură ai lăsat în urma ta! Și pentru ce?

Mânia pe care o simțeam față de tata era greșită, știam asta, dar naiba s-o ia de treabă, se gândise vreodată la consecințe? Se gândise că era *posibil* să moară și că familia lui ar putea suferi furia credinței lui mult iubite? Că eu și sora mea am ajunge în grija singurei femei din lume care ne ura mai mult decât ciocurile osoase de care se plângea neconținut?

Îmi venea să urlu la cer. Să sugrum soarta cu propriile mâini pentru că-și băgase degetele acoperite cu otravă în viețile noastre!

Gândindu-mă la urmările posibile, am simțit cum jalea care mocnise în piept crește și atacă, hrănită de furia mea crescândă. O flamă domoală care se ridică, având nevoie să fie eliberată. Eram însă forțată să ascund ce simt ca să nu par posedată de rău, cum erau prea adesea percepute fetele care aveau emoții prea intense.

Începeam să accept o imagine deprimantă a realității, iar furia mea refuza să fie înăbușită.

Naiba să te ia! am țipat în sinea mea.

Deși unii ar fi dat vina mai degrabă pe dezertori pentru moartea tatei, eu nu vedeam așa lucrurile. Dădeam vina pe zeul care cerea sânge. Zeul *venerat* care destrăma familii și care-i prigonea pe cei inocenți. O entitate invizibilă, mai temută decât creatura care trăia în pădure. Cea căreia tatăl meu îi jurase devotament veșnic.

M-am uitat în jos la scrisoare. Pe spate, de ciudă sau din rachiună, scrisesem „Zeul Roșu nu e adevărat”. Cuvintele astea mă zgândăreau de fiecare dată când îngenuncheam ca să mă rog. Erau aceleași cuvinte care aproape că-mi scăpaseră de pe buze de fiecare dată când îndurasem lovituri de bici pentru cine știe ce ofensă obscură adusă Lui. Să rostesc asemenea vorbe m-ar fi făcut o eretică.

O vrăjitoare.

O, ce subiect de discuție ar fi fost pentru întreaga parohie! Dacă ar fi găsit cineva scrisoarea și ceea ce scrisesem aș fi fost izgonită chiar în această pădure. Aș fi putut s-o ard, desigur, iar urmele blasfemiei mele ar fi dispărut. Dar îmi doream să arunc aceste cuvinte în bătaia vântului și să le văd purtate undeva de unde nimeni nu ar fi avut curajul să le aducă înapoi.

În adâncurile acestor copaci înfometaji, care le-ar fi mâncat pe de-a-ntregul.

Am deschis gura pentru țipătul care implora să fie eliberat. Emoțiile mă sugrumau, ca de atâtea ori când fusesem forțată să le ascund ca să mă feresc de batjocură, de dispreț și de respingere. Învășasem de la o vârstă mult prea fragedă că țipătul unei fete nu atrăgea decât apatie.

Oricum, ce însemnătate mai avea acum? Tata nu mai era. Viețile noastre nu aveau să mai fie la fel de aici înainte.

Scrisoarea mi-a alunecat din mână și a zburat dincolo de arcadă, pe pământul înghețat, zvârcolindu-se bizar, ca un pește pe uscat. Cuvintele pe care le scrisesem tremurau, apărând și dispărând cu fiecare adiere, până când mișcarea bucății de pergament s-a domolit. Atunci, în locul frazei mele a apărut una nouă, notată cu aceleași linii grăbite ale caligrafiei: „Zeul este Moarte.”

Ce însemna asta?

Am simțit un fior inconfortabil de confuzie pe ceafă și am întins mâna după scrisoare, cutezând să trec de arcada interzisă.

Aveam nevoie să văd cuvintele de aproape, să-mi confirm că nu mi le imaginasem.

M-am aplecat s-o apuc și am simțit o dără fierbinte de durere peste antebraț.

— Fir-ar să fie!

Am ridicat brațul – mâneca rochiei era sfâșiată până la cot, iar dintr-o tăietură de-a lungul antebrațului, pe partea inferioară, picura sânge. O bucată perfidă de os, care ieșea din arcadă, păstra în vârful o bucățică de dantelă pătată cu sânge. Peste foșnetul copacilor s-a auzit un soi de sfârâit și am observat că de pe os pluteau rotocoale de fum alb, iar picăturile roșii de sânge au devenit negre.

Întreaga pădure fremăta, învăluită în lumină translucidă care-mi sclipea în fața ochilor. Am rămas cu privirea ațintită asupra acestei imagini stranii, încercând să-mi dau seama dacă ceea ce vedeam era real. Auzisem povești despre marinari care, la kilometri depărtare de uscat, întâlniseră un zid sclipitor ce le schimbase cursul și-i făcuse să se întoarcă de unde plecaseră. Doar pe cei care aveau noroc însă. Se spunea că alții fuseseră înghițiți de furtuni care ajungeau până la cer, iar corăbiile lor nu mai fuseseră văzute vreodată.

Îmi țineam brațul rănit aproape de corp, când o pală puternică de vânt a ridicat scrisoarea de pe pământ și a purtat-o tot mai adânc printre copaci. Vântul rătăcitor mi-a eliberat părul din agrafa în formă de trandafir negru, zbârlindu-mi șuvițele lungi și nestăpânite peste piele, precum vârfulurile degetelor unei fantome, trezindu-mi gânduri groaznice despre ce s-ar putea întâmpla dacă, printr-un capriciu, vântul ar duce hârtia direct în mâinile guvernatorului sau ale lui Sacton Crain.

Sau poate era teama că nu-mi păsa dacă s-ar fi întâmplat asta.

Apoi vântul s-a potolit la fel de repede precum se stărnise. În timp ce liniștea stranie îmi mângâia pielea, am urmărit cum scrisoarea se tot îndepărta.

Apoi a dispărut.

Am dat să pornesc înapoi spre casă, cu gând să îngrijesc rana din care încă mai curgea sânge.

Un trosnet mi-a atras atenția.

Am privit din nou în pădurea neguroasă, căutând sursa zgomotului.

Tăcere. Calm.

Nimic.

Sunetul slab al unui chicotit de copil s-a ridicat dintre copaci, răsunând fantomatic.

— Maevyth! a șoptit vocea pe un ton jucăuș, și m-au trecut fiori auzindu-mi numele.

M-am uitat peste trunchiurile acoperite de umbre ale copacilor, amintindu-mi una dintre regulile esențiale ale pădurii: „Să nu răspunzi niciodată când îți auzi numele!”

— Zeul este moarte, a repetat vocea cuvintele de pe hârtie.

Prin intrarea arcuită a țâșnit spre mine un suflu negru care m-a azvârlit înapoi.

M-am izbit cu șira spinării de pământul înghețat și mi s-a tăiat respirația; m-am întors pe o parte, tușind. Un stol de corbi a zburat deasupra, fălfăitul aripilor punctându-le croncăniturile. Au trecut pe deasupra mea ca și cum le-ar fi speriat ceva. Inima îmi bătea tare în piept pe când îmi umpleam plămânii cu aer.

Larma s-a potolit într-un final și mi-am întors privirea spre arcadă, cu suflarea întretăiată. A rămas o singură pasăre, cu pieptul străpuns de un os ascuțit, un sinistru spin de fildeș, precum cel în care-mi tăiasem brațul. Străduindu-mă să-mi recapăt suflarea, am privit pasărea neputincioasă care croncănea și tresărea; sângele îi picura peste pietrele albe aflate la baza arcadei. Ochii îi licăreau în mod neobișnuit, atrăgându-mi atenția.

M-am ridicat încet în picioare și, fără să-mi feresc privirea, am pășit spre pasăre. Îmi tremurau toți mușchii. Până să ajung la ea însă încetase să se mai miște. Chiar și lipsită de viață, nuanța argintie și stranie a ochilor săi era neobișnuită.

Luciul spectral, sticlos, atât de rece și de penetrant, îmi reflecta silueta, ca o întrezărire a unei alte lumi. Un loc pe care îmi era teamă să mi-l imaginez.

Moarte. Un loc al morții.

Am simțit cum o durere puternică îmi crește în piept în timp ce mă uitam la sărmana vietate și la sângele care se prelingea de-a lungul crengilor.

M-am uitat repede împrejur ca să mă asigur că nu e nimeni să mă vadă și am cuprins aripile pasării cu mâinile. Sângele ei cald mi-a picurat pe încheietură, amestecându-se cu al meu. Am tras de pasăre, iar oasele și lemnul structurii au scârțâit. Brațele îmi tremurau din cauza efortului, dar pasărea nu se clintea. Cu un geamăt, am tras și mai tare.

— Haide! Hai, desfă-te!

M-am sprijinit cu un picior în arcadă și mi-am încordat toți mușchii.

Am căzut pe spate la auzul unui cârâit puternic și am scos un țipăt. M-am prăbușit a doua oară. Pasărea era pe pământ, lângă mine, iar pieptul i se ridica ușor. Din cioc i se prelingea sânge, roșu pe zăpada albă, fantomatică, în timp ce se zbătea în agonie. S-a ridicat cumva și a țopăit spre mine, apoi s-a clătinat. Ochii mi s-au umplut de lacrimi când pasărea a deschis, apoi a închis iar ciocul, ca și cum încerca să-mi spună ce nu e bine. Aproape c-o auzeam cerând îndurare. Rana era fatală, căci osul care o străpunsese era prea mare ca să nu-i fi atins toate organele vitale. Viața i se scurgea sub ochii mei.

Fă ceva! Nu o lăsa să sufere!

Ideea mi-a întors stomacul pe dos. Văzusem odată cum bunicul îi tăiase gâtul unui pui de căprioară de doar câteva zile, rănit grav de un uliu. Bunicul numise asta o milostivire.

Am scos șovăitor din buzunar un cuțit mic, pe care îl păstram ca să tai fructe și ca să cioplesc. Agatha încercase să mi-l confiște

de mai multe ori, însă fără să reușească. L-am scos din teaca sa de cârpă cu mâini tremurânde și m-am ridicat în genunchi, apropiind pasărea de coapsă. Aceasta se zbătea. Am expirat tremurător și i-am întins gâtul, peste care am trecut lama. Am tresărit, simțind un gol în stomac. *O milostivire*, mi-am spus în sinea mea, dar plângea inima în mine. Nu mai omorâsem niciodată o creatură cu propriile mâini.

Ce povară teribilă să urmărești cum moare ceva!